

MILION SLUNCÍ

BETH REVISOVÁ

COOL
BOO

COO
BOO

MILION SLUNCÍ

B E T H R E V I S O V Á

COO
BOO

VĚNOVÁNÍ

Tato kniha je věnovaná
Merilee, která mi dala kámen,
a
Benovi a Gillian, kteří mi dali dláto.

Dei gratia.

*Michelangelo řekl:
„Každý kus kamene má v sobě sochu
a je úkolem sochaře, aby ji objevil.“*

Přeložil Petr Eliáš

Translation © Petr Eliáš, 2012

Copyright © 2012 by Beth Revis

ISBN 978-80-7447-237-4

Tohle nebude jednoduché,“ zamumlám při pohledu na masivní kovové dveře, které vedou do Strojovny na Provozní palubě *Universa*. V matném odrazu vidím Otcovy tmavé oči těsně předtím, než umřel. Vidím úšklebek v koutku Orionových úst, jak si liboval v Otcově smrti. Někde pod těmi naklonovanými rysy a upomínkami na všechny Otce přede mnou, někde uvnitř mě musí být něco, co je jen mé, co je jedinečné a co se nedá najít v klonovacím materiálu dvě patra pode mnou.

Přinejmenším si to chci myslet.

Přejeďu palcem po biometrickém scanneru, dveře se bleskově otevřou a vezmou s sebou obraz tváře, která mi nikdy nepřipadala moje.

Když vejdu do Strojovny, ovane mě velmi mechanický pach – směsice kovu a mazadla a spáleniny. Stěny se chvějí přidušeným tepem lodního motoru, toho *vrrr, chrm, vrrr*, které mi dřív připadalo tak krásné.

Důstojníci stojí v pozoru a čekají na mě. Ve Strojovně je zpravidla plno lidí, hemží se to tu Lodníky, kteří se snaží zjistit, co zmrzačilo olovem chlazený rychlý reaktor, ale dnes jsem si vyžádal schůzku s deseti hned po mně nejvyššími členy Posádky.

Ve srovnání s nimi si připadám zanedbaný. Mé vlasy jsou příliš dlouhé a rozčuchané, a zatímco mé oblečení se už mělo dávno recyklovat, jejich tmavé tuniky a pečlivě vyžehlené kalhoty jim padnou jako ulité. Posádka nemá žádnou uniformu – nikdo na palubě nenosí uniformu – ale První důstojnice Marae vyžaduje, aby na sebe všichni

její podřízení dbali, zejména Důstojníci, kteří mají v oblibě stejné tmavé oblečení jako ona.

Marae je z generace dvacetiletých, jen o pár let starší než já. Ale kolem očí se jí už dělají vrásky a koutky jejich úst jsou obrácené dolů zřejmě natrvalo. Linku jejích sestřižených vlasů by mohl tesař používat místo vodováhy. Amy tvrdí, že všichni na palubě *Universa* vypadají stejně. Vzhledem k tomu, že jsme monoetničtí, má asi svým způsobem pravdu. Ale Marae by si nikdo s nikým nespletl – a nikdo by nepochyboval, že je První důstojnice.

„Otče,“ proneše na pozdrav.

„Už jsem ti říkal, abys mě oslovovala Synu.“

Marae se ještě víc zakaboní. Jakmile jsem převzal funkci, všichni mi začali říkat Otče. A já vždycky věděl, že Otcem jednou *budu*, i když se mi ani nesnilo o tom, že to bude takhle brzy. Nicméně jsem se pro tuhle funkci narodil. *Jsem Otec*. A jestli ho v sobě nevidím, vidím ho v tom, jak Lodníci stojí v pozoru, jak Marae čeká, až promluvím.

Já jen... nedokážu se nechat takhle titulovat. Kdosi mi před Amy řekl Otče a bylo to k nesnesení, jak přimhouřila oči a celé tělo jí ztuhlo, jen na chvílku, ale dost dlouho na to, abych si uvědomil, že nesmím dopustit, aby se na mě ještě někdy podívala jako na Otce.

„Můžu být Otcem, a přitom si nechat jméno,“ dodám.

Marae zřejmě nesouhlasí, ale nic nenamítá.

Ostatní Důstojníci na mě hledí a čekají. Všichni stojí bez hnutí v pozoru, bezvýrazné tváře obrácené ke mně. Víím, že za jejich dokonalost vděčíme částečně Marae a její pevné ruce První důstojnice, ale také tomu, jaké nároky kladl minulý Otec na plnění povinností.

Ze mě není v jejich stoické poslušnosti vůbec nic.

Odkášlu si.

„Já, ehm, potřeboval jsem s vámi mluvit o motoru.“ Polknu, v puse mám sucho a hořko. Nedívám se na ně, radši. Jestli se jim podívám do tváří – starších a zkušenějších než moje – zpanikařím.

Pomyslím na Amy. Když jsem ji poprvé uviděl, nemohl jsem se vynadávat na světlé zrzavé vlasy vířící v ledu jako inkoust ve vodě a světlou kůži téměř tak průsvitnou jako led, ve kterém ležela. Ale když si její tvář vybavím teď, vidím odhodlaně zaťatou čelist a to, jak vypadá vždycky trochu vyšší, když se zlobí.

Zhluboka se nadechnu a kráčím k Marae. Zpřima se mi podívá do očí, záda úplně rovná a rty pevně semknuté. Stojím u ní nepřijemně blízko, ale když ji vezmu za ramena a vši silou do ní strčím, až narazí do ovládacího panelu za sebou, ani nemrkne. Ve tvářích ostatních se zablyschnou emoce – Druhá důstojnice Shelby vypadá zmateně, Devátý důstojník Buck přimhouří oči a zatne zuby, Třetí důstojník Haile cosi pošeptá Šesté důstojnici Jodee.

Ale Marae nezareaguje. To je známka toho, jak moc se liší od ostatních na lodi – neodporuje mi, ani když na ni tlačím.

„Proč ses nesložila na zem?“ zeptám se.

Marae si o ovládací panel pomůže na nohy. „Zachytila jsem se o okraj,“ odvěť. Zní to normálně, ale já za jejími slovy rozeznám náznak obezřetnosti.

„Kdyby tě něco nezastavilo, pokračovala bys dál. První zákon pohybu.“ Na moment zavřu oči a snažím se vzpomenout si na všechno, co jsem si při přípravě na tuhle chvíli nastudoval. „Na Staré Zemi žil vědec jménem Isaac Newton.“ Na tom jméně se zadrhnu, nejsem si moc jistý, jak se vypořádat s tím příjmením. Vyslovím ho „neuton“, což je určitě špatně, ale to teď není důležité.

Krom toho ostatní evidentně vědí, o kom mluvím. Shelby se nervózně podívá na Marae a očima jednou, dvakrát, třikrát střelí do ne-

přirozeně nehybné masky, co má Marae na tváři. Neochvějně kamené postoje ostatních Lodníků první kategorie změkknou.

Spolknou hořký úsměv. Tohle dělám pořád: Rozbízím dokonalý řád, který Otec tvrdou prací vybudoval.

„Tenhle Newton vymyslel jakési zákony pohybu. Věci, o kterých psal, jsou na první pohled jasné, ale...“ Zavrtím hlavou, pořád trochu překvapený tím, jak prosté jeho zákony pohybu jsou. Proč mě to samotného nikdy nenapadlo? Nebo Otce? Naučil mě základy všech věd, tak jak je možné, že jsme Newtona a zákony pohybu přeskočili? To o nich prostě nevěděl, nebo přede mnou zase chtěl něco zamlčet?

„Mě zaujalo to o setrvačnosti.“ Začnu přecházet sem a tam - to mám od Amy. Naučil jsem se toho od ní spoustu, včetně toho, jak všechno zpochybňuje. *Všechno*.

Jako první se mi na mysl dere obava, kterou jsem se bál vyslovit nahlas. Až dosud. A teď tu stojím před Lodníky a za zády mi lomoží kulhavý motor.

Na moment zavřu oči a v temnotě za víčky vidím svého nejlepšího přítele Harleyho. Vidím prázdnotu vesmíru, když se otevřela výpust a jeho tělo vyletělo ven. Vidím náznak úsměvu na jeho rtech. Těsně předtím, než umřel.

„Ve vesmíru nepůsobí žádné vnější síly,“ řeknu a sotva přehluším *vrrr, chrm, vrrr* motoru.

Před třemi měsíci nebylo síly, která by Harleymu zabránila vlézt do té výpusti. A teď, když je v Prostoru, není síly, která by ho zastavila, takže bude navždy plout mezi hvězdami.

Lodníci na mě hledí a čekají. Marae mhouří oči. Nedá mi to zadar-mo. Budu z ní tu pravdu muset vytáhnout.

Pokračuju. „Otec mi řekl, že motor ztrácí účinnost. Že máme stovky

let zpoždění. Že musíme motor spravit, jinak riskujeme, že na Zemi Centauri nikdy nedoletíme.“

Otočím se a podívám se na motor, jako by mi dokázal dát odpověď. „Nepotřebujeme ho, ne? Nepotřebujeme palivo. Stačí nám jen tolik, abychom se dostali na maximální rychlost, a pak můžeme motor vypnout. Žádné tření, žádná gravitace – loď popluje vesmírem, dokud nedorazíme na planetu.“

„Teoreticky.“ Nevím, jestli Marae zní tak ostražitě, protože si tou teorií není jistá, nebo protože si není jistá mnou.

„Jestliže motor nefunguje – a to už desítky let – pak by problém měl být, že letíme příliš *rychle*, ne? Že kolem té planety proletíme...“ Teď mám v hlase pochyby – to, co říkám, jde proti všemu, co jsem si myslel, že vím. Ale zkoumal jsem problém s motorem od té doby, co Otec zemřel, a nedokážu si dát do souvislosti to, co mi řekl, s tím, co jsem se dozvěděl ze starozemských knih. „Xakru, měli bychom mít problém s tím, že narazíme do Země Centauri, protože nemusíme zpomalit, ne že bezcílně poplujeme vesmírem, no ne?“

Jako by i ten motor měl oči a sledoval mě.

Při pohledu na Lodníky je mi jasné, že všichni – *všichni* – věděli, že problém motoru nevězí v palivu a akceleraci. Celou dobu to věděli. To, co jim říkám, pro ně není nic nového. Samozřejmě že Důstojníci znají Newtona a fyziku a setrvačnost. Samozřejmě že ano. Samozřejmě že pochopili, že Otcova slova o neúčinném palivu a zpožďování byla naprostá lež.

A já jsem pěkný hlupák, že jsem na to nepřišel taky.

„Co se to tu děje?“ zeptám se. Pocit trapnosti můj vztek ještě rozdmýchává. „Je s tím motorem vůbec něco v nepořádku? Nebo s palivem?“

Oči všech Lodníků namíří na Marae, ale ta mě beze slova sleduje.

„Proč by mi o tom Otec lhal?“ Cítím, že se přestávám ovládat. Nevím, co jsem čekal – že ten velký problém rozlousknu a Lodníci vyskočí a napraví ho? Nevím. Nikdy jsem nedomyslel, co bude, až jim řeknu, že fyzikální zákony jsou v rozporu s tím, co mě učil Otec. Ani jsem nepomyslel na to, že až jim řeknu, co jsem chtěl, budou vzhlížet k První důstojnici, a ne ke mně.

„Otec ti lhal,“ řekne Maraé klidně, „protože my jsme lhali jemu.“

Na kovové podlaze se rozstříkne kapka vody. Víčka mám pořád pevně přitisknutá k sobě, nevšímám si chladu a raději se soustředím na černotu za nimi. „Jedu autem po dlouhé, prázdné dálnici,“ říkám a ozvěna mého hlasu se odráží od vysokých, zakulacených kovových stěn. „Se staženými okýnky. Mám puštěnou hudbu. Nahlas.“ Snažím se vybavit si detaily. „Tak nahlas, že cítím, jak rozechvívá dveře. Tak nahlas, že obraz ve zpětném zrcátku vidím rozmazaně, protože se taky třese. A,“ dodám stále se zavřenýma očima, „ruku mám vystrčenou ven. Prsty natažené, jako bych letěla.“

Rozstříkne se další kapka, tentokrát na mé bosé noze, až mi celým tělem od prstů na nohou až po kořínky vlasů projede zachvění.

„Ježdění autem. To mi dneska chybí nejvíc,“ zašeptám. Víčka se mi se zatřepetáním otevřou. Ruce, které jsem bláhově zvedla, když jsem si představovala, jak řídím, mi klesnou podél těla.

Auta tu neexistují. Ani nekonečné dálnice.

Jen tohle.

Dva rozmrzající kryy boxy na kosmické lodi, která se každým dnem zmenšuje.

Kap. Cák.

Hraju si s ohněm, vím to. Vlastně spíš s ledem. Měla bych rodiče zastrčit zpátky do kryy komor, než rozmrznou ještě víc.

Ale neudělám to.

Obracím v prstech křížek, co mám na krku, jednu z mála věcí, kte-

ré mi zbyly ze Země. Tohle – sedět na podlaze na kryo palubě, hledět na zmrzlé rodiče a vzpomínat na další věc, po které se mi stýská – je to jediné, co mi zbývá, když se chci pomodlit.

Syn se mi jednou vysmál, že se modlím, a já ho za to hodinu plísnila. Nakonec rozhodil rukama, zasmál se a řekl mi, ať si věřím, čemu chci, jestli se toho musím za každou cenu držet. Paradoxně mi teď všechno, čím jsem byla, včetně toho, čemu jsem věřila, klouže mezi prsty.

Dřív to bylo jednodušší. Prostší. Všechno bylo uspořádané. Mí rodiče a já budeme kryogenicky zmrazeni. Vzbudíme se za tři sta let. A bude na nás čekat planeta.

Z toho všeho se nakonec splnilo jen to, že nás zmrazili. Ale pak jsem se vzbudila dřív – ne. Ne. *On* mě vzbudil dřív. Syn. Na to nesmím zapomenout. Nikdy nesmím zapomenout, že je to jeho chyba, že jsem tu. Nesmím dopustit, aby ty tři měsíce, co jsme tu spolu strávili, smazaly to, že mi vzal celý život.

Na chvíli se mi vybaví Synova tvář – ne tak hezká a vznešená, jak ji znám teď, ale rozmazaná a vodnatá, jako když jsem ho viděla poprvé, když dřepěl nad mým nahým, třesoucím se tělem potom, co mě vytáhl ze skleněné rakve, kde mě našel. Pamatuju si jeho vřelý hlas, když mi říkal, že všechno bude v pořádku.

Pěkný lhář.

Jenže... vlastně není. Ze všech lidí na lodi, včetně zmrzlých těl mých rodičů, mi Syn jako jediný nabídl pravdu a počkal, až ji přijmu.

Synův rozmazaný obraz se mi v duchu zaostří. A už ho nevidím skrz kryo tekutinu; vzpomínám, jak vypadal v dešti. Ten večer na Obytné palubě, kdy nám rozprašovače u stropu pouštěly na hlavu „déšť“ tak hustý, že se květiny pod tou silou ohýbaly, kdy jsem byla ještě vyplášená a nejistá. Kapičky vody mu stékaly z vlasů přes vystouplé lícní kosti až na plné rty...

Zavrtím hlavou. Nedokážu ho nenávidět. Ale nedokážu ho ani... No. V každém případě ho nedokážu nenávidět.

Koho nenávidět dokážu? Orionu.

Obejmu si kolena pod bradou a vzhlednu k zmrzlým obličejům mých rodičů. Nejhorší na tom, že se člověk vzbudí dřív, bez rodičů a na takhle pošahané lodi, je, že nemá nic na práci, takže celé dny tráví výčitkami.

Nevím, kdo jsem. Bez rodičů nejsem dcera. Bez Země si skoro nepřipadám jako člověk. Potřebuju *něco*. Něco, co mě zase naplní. Něco, podle čeho se budu moct definovat.

Rozstříkne se další kapka.

Je to devadesát osm dní, co jsem se vzbudila. Přes tři měsíce. A z padesáti let do přistání nezbylo nic než otazník. Přistaneme vůbec?

Právě tahle otázka mě každý den přivádí sem dolů. Otázka, která mě nutí otvírat kryo komory mých rodičů a hledět na jejich zmrzlá těla. *Přistaneme vůbec někdy?* Protože jestli je loď opravdu ztracená ve vesmíru bez šance doletět na novou planetu... můžu rodiče klidně vzbudit.

Až na to, že... slíbila jsem Synovi, že je nevzbudím. Asi před měsícem jsem se ho zeptala, jaký má smysl nechávat je zmrazené. Jestli nikdy nepřistaneme, proč je nevzbudit rovnou?

Když se naše pohledy setkaly, viděla jsem mu v očích soucit a smutek. „Naše loď *přistane*.“

Chvilí trvalo, než mi došlo, co tím myslí. Loď přistane. My ne. Takže – plním, co jsem slíbila jemu i rodičům. Nevzbudím je. Dokud je šance, že se jim splní sen a doletí na novou planetu, ne.

Zatím jsem ochotná se s tímhle spokojit. Ale co za dalších osmdesát dní? Pak už mi třeba bude jedno, že loď možná jednou přistane. Třeba pak budu dost statečná na to, abych stiskla knoflík a nechala jejich kryo boxy rozmraznout úplně.

Zdvihnu se, takže máme s tátou oči ve stejné rovině, i když ty jeho jsou pevně zavřené a dělí nás centimetry modře tečkovaného ledu. Přejedu prstem po skle kryo boxu, obtáhnu jeho profil. Sklo, zamlžené teplem v místnosti, se pod mým dotekem uhladí a za prstem zůstává lesklý obrys jeho obličeje. Kůží mi prosakuje chlad a vybaví se mi ten moment – pouhý zlomek vteřiny – kdy jsem ucítila zimu a pak už nic.

Už si nepamatuju, jak otec vypadá, když se usměje. Vím, že se jeho tvář *dokáže* pohnout, kolem očí se mu od smíchu udělají vrásky, rty sebou zacukají. Ale nemůžu si na to vzpomenout – a jak se tak na něj dívám skrz led, nedokážu si to ani představit.

Tenhle muž není mému otci vůbec podobný. Táta byl plný života a tohle... není. Táta tam asi někde je, ale...

Nevidím ho.

Kryo boxy se zaduněním zapadnou zpátky na místo a já třísknu dvířky.

Pomalu vstanu, nejsem si jistá, kam jít. Za kryo komorami, směrem k přední části paluby, je chodba plná zamčených dveří. Jen jedny z těch dveří – ty, které mají u klávesnice červenou šmouhu – se dají otevřít, ale za nimi je okno vedoucí ke hvězdám.

Chodívala jsem tam často, při pohledu na ně jsem si připadala normálně. Teď si připadám jako hříčka přírody, jak říkají skoro všichni na lodi. A proč? Protože jsem jediná, komu hvězdy doopravdy chybí. Ze všech těch dvou tisíc bůhvíkolika lidí na lodi jsem *jediná*, která ví, jaké to je, ležet v trávě na dvorku a chytat světlušky líně poletující mezi hvězdami. Jsem jediná, kdo ví, že den by se měl postupně změnit v noc, ne se zapínat a vypínat tlačítkem. Jsem jediná, kdo kdy zkusil otevřít oči, jak to jen šlo, a zaklonil hlavu a pořád viděl jen nebe.

Už hvězdy nechci ani vidět.

Než odejdu, zkontroluju, jestli jsou dvířka mých rodičů pořádně zavřená. Na těch tátových je pořád trochu vidět velké X. Přejedu po těch dvou barevných šmouhách prsty. To udělal Orion, plánoval si, které lidi zabije.

Obrátím se a podívám se ke genetické laboratoři naproti výtahu. Uvnitř je Orionovo zmrzlé tělo.

Mohla bych ho vzbudit. Nebylo by to tak snadné jako zmáčknout oživovací tlačítko, jako vzbudit rodiče, ale dokázala bych to. Syn mi ukázal, v čem se kryo komory liší. Ukázal mi časovač, kterým se dá Orionovo rozmrazení nastavit, poradí, v jakém je třeba stisknout tlačítka. Mohla bych ho vzbudit, a až s chrchláním obživne, položit mu tu otázku, která mě hlodá pokaždé, když se mu skrz led podívám do těch vypoulených očí.

Proč?

Proč zabil ty ostatní zmrazené lidi? Proč si označil mého otce jako dalšího?

Ale co je důležitější, proč se zabíjením začal teď?

Orion si sice možná myslí, že vojenský personál bude nutit lidi narozené na lodi, aby pracovali jako vojáci nebo otroci, ale proč je začal odpojovat, když je přistání ještě tak nepředstavitelně daleko?

Než mě Syn vzbudil, Orion se před Otcem celá léta skrýval. Mohl zůstat schovaný, kdyby nezačal zabíjet.

Takže se asi nechci zeptat jen proč, ale...

Proč teď?

Zírám na Marae, pusťu dokořán. „Co... co to má, xakru, znamenat?“ vykokuťám konečně.

Marae stáhne ramena a narovná se v zádech, takže vypadá ještě vyšší. Já očima tčkám na ostatní Lodníky, ale ona ne. Ona se nepotřebuje ujišťovat, kdo je a čemu věří. „Pochop, Ot... Synu,“ řekne Marae, „že primárním úkolem nás Lodníků není spravit motor.“

Vzteky a rozhořčením zvýším hlas. „Ale jistě že je vaším úkolem spravit motor, xakru! Motor je nejdůležitější součást celé lodi!“

Marae zavrtí hlavou. „Ale je to pořád jen část lodi. My se musíme soustředit na *Universum* jako celek.“

Čekám, až bude pokračovat, a za námi hučí motor, srdce lodi.

„Na *Universu* je špatně spousta věcí, jak sis určitě všiml.“ Zamračí se. „Ta loď už má něco za sebou. Zákony pohybu znáš, ale slyšel jsi o entropii?“

„Já... ehm.“ Rozhlédnu se po ostatních Důstojnících. Všichni mě sledují a čekají, ale já odpověď, kterou chtějí slyšet, nemám.

„Všechno se pohybuje ve stále větším zmatku. Ve stavu chaosu, destrukce, rozkladu, Synu,“ pokračuje Marae a tentokrát se na mém jméně nezarazí, „*Universum* je stará loď. Rozpadá se.“

Chci to popřít, ale nejde to. *Vrrr, chrm, vrrr* motoru zní, jako když smrtka chřestí kostmi. Když zavřu oči, neslyším hluk ozubených kol, necítím spálenou vazelínu. Slyším, jak dva tisíce sedm set šedesát tři lidí lapá po dechu. Můj nos naplní puch dvou tisíc sedmi set šedesáti tří hniijících těl.

Takhle křehký je život na generační lodi. Váha naší existence spočívá na porouchaném motoru.

Před čtvrt rokem mi Otec řekl: *Tvým úkolem je postarat se o lidi. Ne o loď.* Ale... postarat se o loď přece znamená postarat se i o lidi. Za Lodníky jsou hlavní ovladače, které monitorují energetické zdroje využívané pro zbytek funkcí na lodi. Kdybych rozbil kontrolní panel za Marae, byla by loď bez vzduchu. Zničit jiný panel, a je bez vody. Tamhleten, světlo. Ten vzadu, gravitační senzory kaput. Nejen motor je srdcem lodi. Celá tahle místnost, všechno v ní, pulsuje životem stejně jako dva tisíce sedm set šedesát tři lidí na téhle palubě a na palubě pod námi.

Marae natáhne ruku a Druhá důstojnice Shelby jí automaticky podá floppynu, na níž už blikají informace. Marae po ní přejede prstem, sroluje dolů a pak mi ji podá. „Jen za poslední týden jsme museli provést dvě rozsáhlé opravy na součástce solární lampy, která má na starosti vnitřní fúzi. Úrodnost půdy je hluboko pod standardem a zavlažovací systém teče. Už přes rok produkujeme sotva tolik potravin, kolik spotřebujeme, a brzy nám to přestane stačit. Produktivita práce za poslední dva měsíce výrazně klesla. Není to žádná legrace, udržet loď při životě.“

„Ale co motor?“ namítnu s pohledem upřeným k floppyně, na níž je vidět spousta grafů s klesajícími šipkami a sloupcových diagramů s tenoučkými válečky na konci.

„Do hvězd s motorem!“ rozkřikne se Marae. Dokonce i ostatní Lodníci shodí nehybné masky a zatváří se překvapeně, že tak nadává. Zhluboka, roztřeseně se nadechne a stiskne si kořen nosu. „Omlouvám se, pane.“

„To nic,“ zamumlám, protože vím, že dokud to neřeknu, nebude pokračovat.

MILION SLUNČÍ

B E T H R E V I S O V Á

Z anglického originálu A Million Suns
vydaného nakladatelstvím Razorbill, New York, 2012,
přeložil Petr Eliáš

Sonet č. 30 Williama Shakespeara přeložil Jiří Josek
Sazba Petra Mejstříková

Vydalo nakladatelství CooBoo v Praze roku 2012
ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4,
číslo publikace 16 597

Odpovědná redaktorka Tereza Pecková

Technický redaktor Lubomír Kuba

Tisk Centa spol. s r. o.,
Videňská 113, Brno

1. vydání

www.albatrosmedia.cz

ALBATROS MEDIA a.s.